

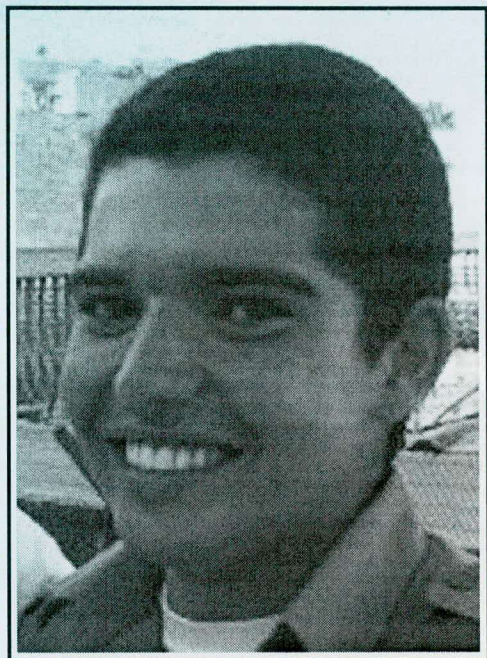


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל



סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל
בן 21 בנפלו

בן מזל ואליהו

נולד ב-כ"א בחשוון תשנ"ד, 5/11/1993

התגייס ב-12.3.2012

התגורר בירושלים

נפל בקרב

ב-ה' באב תשע"ד, 1/8/2014

במבצע "צוק איתן"

שרת בחטיבת גבעתי

יחידה: פלס"ר "שועלי שמשון"

מקום נפילה: רצועת עזה

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר הורים ושלושה אחים: ציון, ניר ואור

קורות חיים

בן הזקונים של מזל ואליהו, אחיהם הצעיר של ציון, ניר ואור, נולד בירושלים ביום כ"א במרחשוון תשנ"ד (5.11.1993) וגדל במשפחה חמה ומלוכדת.

מעל הכול, ולפני כל דבר אחר, היה זה החיוך הכובש של ליאל שאפיין אותו: חיוך סוחף, שובה לב, חם ואמיתי, חיוך של מי שתאוות החיים מפעמת בו. "ליאל היה כולו אהבת החיים, האדם, חסד ושמחה", מתמצתת אמו את הווייתו המוארת; "איש אשר רוח בו", הגדירו ארני באל, חבר לנשק.

ליאל גדל בשכונת קטמון, ובה גם התחנך, בבית הספר היסודי, חטיבה ותיכון "גבעת גונן". לכל אורך הדרך בלט בשאיפתו להצטיין, להתפתח ולהגשים יעדים; ביטוי לכך הייתה בחירתו ללמוד בשלוש מגמות שונות: ביולוגיה, כימיה וגאוגרפיה, וזאת נוסף על חמש יחידות לימוד במתמטיקה ובאנגלית. החברים נהגו לומר שלליאל יש רק מחברת אחת לכל המקצועות, וגם היא ריקה, כי הכול נמצא אצלו בראש. חלומו הגדול היה ללמוד רפואה, וממוצע הציונים שלו בתעודת הבגרות - 111 - העיד על רצינות כוונותיו.

חדור מוטיבציה לתרום ולהשפיע, לגשר ולקשר, היה ליאל מעורב בהתרחשות החברתית בבית הספר ונטל חלק בכל פעילות. במסגרת פרויקט "מחויבות אישית", בחר לעבוד בגני ילדים ועם קשישים, והיה בכך כדי לבטא את דרכו - לכבד כל אדם באשר הוא, להיות קשוב לזולת, לעזור ולתמוך.

שיאה של תרומתו בתקופת התיכון היה התפקיד המשמעותי שמילא בשתי המשלחות החשובות ביותר - משלחת חילופי תלמידים לברלין, גרמניה, בשנת 2009, והמשלחת לפולין בשנת 2010.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל

ליאל אהב ספורט ובעיקר לשחות ולשחק כדורסל. הוא היה אוהד שרוף של קבוצת הפועל ירושלים בכדורסל ופקד בקביעות את משחקי הקבוצה. הוא עצמו שיחק בקבוצת הנערים ואף זכה להימנות עם משלחת כדורסל לארצות הברית. הגם שלא היה גבוה, היה לליאל מבנה גוף שרירי ומוצק, איתן וחזק, גוף שהכיל בתוכו נפש עדינה וטובת לב.

כמי שגדל בבית ערכי וכאח צעיר לשלושה אחים ששירתו ביחידות קרביות, שאף גם ליאל לשרת שירות משמעותי כלוחם. לאחר שנפסל במיונים הסופיים לקורס טיס, החליט להתגייס לאחת הסיירות. "הוא אמר שיהפוך את העולם ויהיה קרבי", אמר אלי, אביו. בזמן שנותר עד הגיוס, ולאחר שבילה בנעימים, בחר ליאל לחזור ולהתנדב בביה"ס "גבעת גונן", כדי לסייע לתלמידים בלימודי המתמטיקה.

"הייתה זו הזדמנות נוספת לפגוש אותו בבקרים עם חיוכו הרחב המברך לבוקר טוב, סיפרה יפית, מנהלת התיכון, "וליהנות מיחסו ותרומתו לתלמידים".

במחצית חודש מרס 2012 התגייס ליאל לחטיבת "גבעתי", ולאחר שעבר בהצלחה יתרה את הגיבוש, הצטרף לחוד החנית של החטיבה - הפלס"ר (פלוגת הסיור), והחל את מסלול הכשרת הלוחם. גם כאן, היה זה החיוך של ליאל - "גידתי" בפי חבריו (קיצור של שם משפחתו) - שהתווה את הדרך ואשר המס את לב המפקדים. מעיד עוז לומס, המפקד בטירונות ובאימון המתקדם: "כמו כולנו, הזיכרון הראשון שלי ממך הוא החיוך. היית נוף מוזר בטירונות. בזמן שכולם בכו, התלוננו, השתבזו, אני לא זוכר פעם אחת שהיית חלק מזה.

תמיד אופטימי, תמיד מעודד. ... הרשימה אותי היכולת שלך להפוך ויכוח מטופש ככל שיהיה לנעים, מחויך, בדרכך הייחודית שכולנו למדנו להכיר... תודה על כך שלימדת אותי שיעור באנושיות." ומוסיף תומר פיינרו, סמל הצוות בטירונות: "לא עמדתי מול החיוך הכובש שלך. ... בולט בצניעותך, דוחף את חבריך לצוות ולא מוציא מילה."

מסלול הכשרה המפרך זימן התמודדויות מורכבות - פיזיות ונפשיות, אך אמונתו היוקדת של ליאל בצדקת הדרך, בשילוב עם האופטימיות הבלתי נלאית, הפכו את האתגר לחוויה מאחדת, מחשלת ומעצימה. כהגדרתו של יהונתן ליבר: "מישהו לחץ על הכפתור של החיוך של גידי ואי אפשר לכבות אותו".

"בכל הזדמנות שיכולת להגן על החברים שלך עשית את זה," העיד רועי גולן, מפקד הצוות, "והם אפילו לא יודעים... ואני יודע שלך אפשר להגיד רק את האמת, כי יש לך איזה מנגנון בגוף שיודע לזהות כל דבר שהוא לא אמיתי..." כותבים החברים: "היית עושה הכול בכיף. אפילו שאתה עייף או תשוש, אתה לא מתלונן לרגע ... כל דבר היית עושה הכי טוב שיכולת, והיית משקיע את כל כולך."

ומסכם שחק ארליך: "כל זיכרון שלי עליך הוא שאתה תומך בי. שאתה מקשיב, שאתה מרים את הצוות ... אתה הבחור שיחליף בשמירה, שישמור אוכל, שיתקשר בשבת, שידחוף במסע, שירים את המורל, שיצחק ושיצחק, שיעזור ויתמוך, ותמיד עם חיוך ענק על הפנים, מפזר לכל עבר אופטימיות חסרת תקנה."

"תמיד אהבת את מה שעשית ועשית את מה שאהבת," העיד יהונתן פרסיקו, "היה בך ביטחון עצמי ושקט... ידעת בדיוק מה אתה רוצה."

את המסלול סיים ליאל כקלע חוד. נוכח כישורי המנהיגות ויכולות הפיקוד שהפגין,



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל

החליטו מפקדיו לשולחו לקורס מ"כים (מפקדי כיתות), שבסיומו היה לסמל צוות של טירונים. כמפקד, בלט ליאל בגישתו יוצאת הדופן בסגל הפיקוד, ולפיה כדי לפקד על חיילים, יש קודם להתחבר ללבם. ליאל לא האמין בריחוק וב"דיסטנס". "הוא בחר להיות הוא עצמו ולא לעטות מסכה. נדירים הם המפקדים שעושים זאת בשלב כה מוקדם," כך כתב מג"ד הסיוור של חטיבת "גבעתי", סגן-אלוף אלי ג'נו. גישתו החיובית והמעצימה של ליאל הקנתה לו במהרה את הערצת חניכיו. "תמיד ידענו שגם מאחורי האקטים הקשים שעברנו איתך הייתה עומדת דמות רגישה ועדינה שיודעת להקשיב," כתב אחד מהם.

"הסברת לי מה עומד מאחורי כל אקט, מה הסיבה לכל הקפצה ולמה נדרש שהמסלול יהיה כל כך מאתגר. היה משהו בטון שלך ובתוכן של הדברים שגרם לי להרגיש שאני רוצה להיות חלק מהדבר הגדול הזה, מהמסלול, מהיחידה." עידו, חניך נוסף, כתב: "בתוך כל השביזות ...

לקום בבוקר ולראות את החיוך שלו - זה היה נותן לנו כוח לעבוד." ליאל היה מפקד שידע לדרוש, אך גם אפשר לחניכיו לטעות ולתקן, דיבר אליהם בגובה העיניים, היווה כתובת לפרוק ולדבר, ודאג לביטחונם ולצורכיהם האישיים. כתב שגב: "הוא עבר אחד-אחד, מוודא שלכולם יש הכול, שלא חסר כלום. דואג, כמו אבא של כולנו." לאחר נפילתו של ליאל, הפכה אחת מאמרותיו למוטו ולסמל: "תמיד תחייכו, תחייכו בשלשות, תחייכו לאורך כל המסלול. אני לא אקד"ר (קד"ר - קליטה דרך רגליים) אתכם אם תחייכו, כי חיוך זה שמחה ושמחה זה הכוח להמשיך."

ליאל אהב להאזין למוזיקה, עם אור אחיו התעדכן בשירים החדשים שהושמעו בערוצי הרדיו. בעיקר אהב מוזיקת פופ, רוק ישראלי וים תיכוני.

בתום מחזור פיקוד אחד, ביקש ליאל לחזור לצוות הלוחמים בסיירת שבה סיים את המסלול, כדי לאחד מחדש את הצוות. מפקד הסיירת, שזיהה את תכונותיו הייחודיות, ביקשו לאייש את התפקיד היוקרתי של קצין המבצעים הפלוגתי ולשמש קשרו האישי - תפקיד הדורש ללכת בראש הכוח, מחשבה ואחריות, בקרה ומוטיבציה להוביל ולהנהיג לצד המפקד הבכיר.

החברים לצוות מחו ולא רצו לוותר על ליאל לצידם. ליאל נכנס לתפקיד במהירות, וכדרכו, מילא אותו בהצלחה מסחררת ובמסירות חסרת גבולות.

בתפקיד זה נפל לצד מפקדו רב-סרן בניה שראל, מפקד סיירת "גבעתי", וסרן הדר גולדין, בעת שתרו אחר מנהרת טרור ברצועת עזה המובילה לשטחי ישראל. במהלך איתור המנהרה הם הבחינו במחבלים מתצפתים עליהם, וכאשר פנו לכיוון המבנה שבו שהה אחד מהם, עלו על מארב.

סמל-ראשון ליאל גדעוני נפל בקרב ברפיח במבצע "צוק איתן", ביום ה' באב תשע"ד (1.8.2014), בן עשרים ואחת היה בנפלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושלושה אחים.

יומיים קודם לנפילתו, הספיק ליאל הצטלם לצד מפקדו לכתבה ששודרה באתר ynet. "הוא היה מלח הארץ. לוחם, פייטר. היה נמר!" אמר אלי, אביו. "לפני שבועיים, כשביקרנו אותו, נתתי לו חיבוק אחרון. הוא היה כל כך חזק, כמו סלע. לא האמנתי שמהו יכול לפגוע בו."



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל

"ליאל היה הכי טוב בעולם," אמרה מזל, אמו, "פשוט אהב לאהוב, אהב אנשים, אהב לעזור, אהב להקשיב, אהב לתמוך. לא היה מניח עד שחייכת. והטוב הזה אף פעם לא הספיק לו. הוא רצה להיות הכי טוב - בשבילנו, בשביל האחים, בשביל החברים, בשביל כולם - פשוט הכי טוב, יותר מדי טוב. טוב מדי לעולם הזה..."

ספד לו ציון, אחיו הבכור: "אח יקר שלי, אני כבר מתגעגע כל כך לחיוך הענק היפהפה שלך, להלצות בכל סיטואציה, לאווירה הטובה והשמחה שנהגת להשרות בכל מקום. ... את אותה שאפתנות צנועה ושמחת החיים מהמגרש לקחת לכל מקום בחייך ... קיבלת את כולם אל תוך הלב הענק שלך. כולם מספרים על טוב הלב והשמחה, על האוזן הקשבת, העצה והחיוך, על היד המחבקת פעם ודוחפת מאחור בפעם אחרת. ... אני כל כך גאה בך ואוהב אותך... אוהב לעולם!"

"כולם אומרים שאתה זה אני ואני זה אתה," נפרד ממנו אחיו ניר, "הלוואי שזה היה נכון, אין מחמאה גדולה יותר שאדם יכול לבקש: אתה יותר חכם, יותר יפה, יותר אמיץ, יותר חייכן, יותר אדיב, יותר בן אדם - לא רק ממני, יותר מכולם..."

האח אור ספד: "ליאל, אח שלי יקר, אני אוהב אותך, אהבתי אותך ואוהב אותך תמיד. ... אתה, ליאל, אתה שכתבת ברכות יפות, מרגשות ונוגעות, אני צריך שתעזור לי לכתוב את ההספד הלא-הגיוני הזה. ... תמיד תהיה בתוכי."

יפית גרין, מנהלת בית הספר התיכון "גבעת גונן": "הימצאותך במוקד הלחימה כלוחם, שירותך כמפקד אהוב בסיירת 'גבעתי', שהיית כה גאה להשתייך אליה, מלמדים על נתיב ההחלטות והבחירות שהביאוך לשם." במכתב הניחומים למשפחה כתב סגן-אלוף אלי ג'ינו, מג"ד סיירת "גבעתי": "ליאל סימל עבור רבים דרך אחרת, של עשייה איכותית המשולבת באנושיות, אכפתיות, כנות ומחויבות עמוקה. ... היו גאים בליאל אהובכם, שהיה מפקד ואדם מהטובים שבינינו, ויהיה לנו לעד דוגמה ומופת."

רועי גולן, מפקד הצוות: "ליאל, אחי היקר, בחרת בדרך שאינה ברורה מאליה - בחרת להיות בטובים שבטובים, בין אלה ששומרים על כולם בגופם ובנפשם! ... אני הולך בראש גאה שהיית פקוד שלי, גאה בזה שבזכותך אנחנו עדיין כאן."

"עשית לי בית ספר," כתב חבר מהטירונות, "בית ספר לחיים. ... תודה על שתמיד עזרת לכולם בלי שאף אחד ביקש. תודה שהיית חבר לצוות. תודה שהיית."

כתב אלון טולדנו: "תודה על שלימדת אותי על עוצמתה של השמחה, ועל כוחו של החיוך. אני נשבע שכך אלמד את סובבי, וכך אחנך את ילדי..."

בספטמבר 2014 נחנך במושב רמות נפתלי "כרם ליאל", כרם שנטעו ליאל וחבריו לצוות בעת החופשה הראשונה בשירותם הצבאי, כדי לעזור למשפחתו של חברם. "אז אמרת שזו הפעם הראשונה שאתה שותל משהו," כתב אורי רון, "זכיתי שזה בביתי. זיכרון השמחה והאהבה יהיו תמריץ הגדילה בכרם."

משפחת גדעוני בחרה להנציח את ליאל בדרכים שינחילו את רוח דמותו המיוחדת ומעוררת ההשראה וערכיו ותפיץ את מורשתו - הכרה בטוב, כבוד הזולת, דרך ארץ, נדיבות, עזרה ואופטימיות. בדף הפייסבוק "מחייכים עם ליאל" כתבה אמו: "אני קוראת לכולם לאהוב אדם ולזכור את ליאל, לעשות מעשה חסד ולזכור את ליאל. לחייך, לשמוח, ולחשוב על ליאל." המשפחה, בשיתוף עם בית הספר "גבעת גונן", החליטו להעניק מלגה שנתית לתלמיד או תלמידה המצטיינים בערכיותם ובלמודיהם. בנובמבר 2014, הוקדש במסגרת



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמ"ר גדעוני ליאל ז"ל

"שבוע הדמוקרטיה" בבית הספר "גבעת גונן" יום לזכרו של ליאל שבמהלכו השתתפו התלמידים בסדנאות בנושא נתינה ואהבת חינום. דברי יפית, המנהלת: "ליאל הוכיח תמיד שאפשר להתנהל ממקום מכבד אדם, תומך, אכפתי ואיכותי. ... בערכים שאפיינו אותו היווה מופת ודוגמה לתלמידים ולמתבגרים: ברוח נתינה, בצניעות וענווה, בערכיות הלכה למעשה, באהבת האדם וארץ ישראל, בדאגה לזולת ... ביום זה, 'יום ליאל', אנו מבקשים להטמיע את דרכו המיוחדת בכל אחת ואחד מבאי הבית הזה על מנת להפוך את כולנו לאנשים טובים יותר."

ליאל לא זכה ליהנות ממתנת השחרור המוקדמת שהעניקו לו אחיו - מנוי למשחקי "הפועל ירושלים" בכדורסל באולם "ארנה" החדש שבעיר. בערב פתיחת הליגה, נערך לפני המשחק טקס לזכרו. "הפועל ירושלים" החליטה להסב את קבוצת הנוער על שמו והיא נקראת "הפועל ליאל ירושלים". לזכרו, נערך טורניר כדורסל בהשתתפות תלמידי "גבעת גונן" ובוגריו, חבריו לנשק ושחקני קבוצת הבוגרים של "הפועל ירושלים".

בצלאל ויברמן, לוחם בפלוגת העורב של גדס"ר גבעתי וחברו של ליאל החליט להנציחו בפרויקט "מכין קמ"ש" קבוצת נערים בסיכון שהוא מאמן כהכנה לשירות צבאי מלא, ערכי וקרבי. הצוותים נקראים על שמו של ליאל וכלל הכנה מבוצעת עפ"י ערכיו של ליאל ובהשראת דרכו..

ליאל היה אדם ולוחם למופת, סמל לגאווה ומודל לחיקוי. בספר זיכרון שהוציאו חבריו לנשק, מתבטאים ערכיו ומשתקפות תכונותיו - נועם ההליכות, הצניעות, התבונה ורוחב הלב בצד האופטימיות הנצחית, היכולת לגעת בכל אדם, והשאיפה למצוינות.

חיוו של ליאל היו קצרים אך מלאי משמעות. הוא הספיק להטמיע את חוכמתו בלבם של רבים, לחוות, לטייל, לטעום, ולנסות להשפיע, לגשר ולהכניס הרבה טוב ושמחה בכל מקום בו שהה "הדרך שבה הלכת", כתבו החברים לצוות, "נשארה אצל כולנו. ... כל אחד בצוות לקח על עצמו להמשיך את המורשת שלך, להמשיך את מה שאתה היית - דרכנו, דרך העבודה, דרך המסעות, דרך החיוך. ... נמשיך את המעשים שלך ... ונעביר את זה הלאה."